

ВАРТОВА БАШТА

Вісник Присутности Христа

„СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?“
„Надходить поранок, та ще ніч“ Іса.21.

WATCH TOWER AND HERALD OF CHRIST'S PRESENCE
(Ukrainian Edition)

Vol. III   October, 1926   No 10
РІКУ БОЖОГО   6054   жовтень 1, 1926

З М І С Т :

Боже милосердя	147
Приклади милосердя	148
Милосердя а не жертва	150
Милосердя для тих хто його шукає	151
Превелике милосердя	152
Милий мій належить мені, а я Милому	153
Десять заповідей — Обовязки взглядом Бога	155
Десять заповідей — Обовязки взглядом чоловіка	157
Вечір молитви і слова розважування	158

„Став же я неначе на варті і, стоячи мов би на башті, роздумував, що скаже він мені, що віповідь на мою жалобу.“ — Аввакун 2:1.

© W.T.B.T.S.

землі переполох народів у заколоті, як зареве море та филі [взбурені, невдоволені мася]. і омертвють люде від страху та кидання того, що прийде на вселенну [на всіх людей]: сили бо небесні [церков] захитаються. . . Як побачите, що се стається, айте, що Царство Боже близько. . . Виростуйтеся і підіймайте голови ваші, радуйтеся, бо наближилось викуплення ваше. — ангеліні: Маттея 24:33; Марка 13:29; Луки 21:25-31.

СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

СЕЙ журнал служить головню на се, аби подавати поясненя до св. Письма і поученя з него. Заложений (1884. р.) в англійській мові, аби ширити науку Ісуса Христа, він не тільки допомагає дітям Божим при студійованю св. Письма, але також подає, коли Товариство має свої конвенції, повідомляє о приході представителів Товариства так званих „пильгримів“ і подає звіти з конвенцій.

Наші так звані „Верійські лекції“ подають і поясняють в приступний спосіб „ВИКЛАДИ СВ. ПИСЬМА,“ видані товариством і є дуже помічні всім тим, хто хоче досягнути почетний степеня т. зв. „Вербі Деї Міністер“ (В. Д. М. — V. D. M.), що означає: Слуга Слова Божого.

Сей журнал боронить головню сеї єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули, іменно ВИКУП (відкуплене) дорогоцінною кровю (смертю) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на ВИКУП (як відповідну ціну) за всіх“ (1. лист Петра 1:19; 1. лист до Тимотея 2:6). Будуучи отже на тім певнім фундаменті: золото, срібло і дорогі каміня-жемчуги слова Божого (1. до Коринтян 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), дальшею цілею сего журналу є показати всім: яка є спільність тайни, котра була укрита в Бозі . . . , щоби тепер обявилась через Церкву всяка премудрість Божя — „котра в інших родах (віках) не була обявлена синам людським так, як тепер є вона обявлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від всяких партій, сект або віроісповідань, яких собі натворили люде; а старається кожде своє слово підпорядкувати у всім під волю Божу в Христі, як учить сего св. Письмо Длятого може сміло говорити і розбирати кожде слово, яке голосив Ісус, — відповідно до сего, як нам Бог уділити своєї мудрости порозуміти Його слово. Наше становище не є догматичне, але певне; бо що знаємо, се твердим, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Ми є як ті слуги, котрі виконуємо Його службу; длятого рішене наше, що має бути поміщене в сім журналі а що ні залежить від сего, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скріпляти Його людей в ласці Божій і в знаню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, аби досліджували кожде написане тут слово при помочи неомильного слова Божого, і тому для лекшого провірення наводимо звичайно голег/ і стих з Пророків і Апостолів.

СВ. ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ НАС:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога,“ се особливше „діло рук Його,“ що будова її відбувалася через цілий Євангельський вік, — се є від часу, як Ісус Христос стався Відкупителем цілого світа і Угольним каменем свого храму. Через сей то храм, скоро буде він докінчений, Бог зішле благословенне на „всіх людей“ і тоді вони будуть мати приступ до Него. — 1. до Коринтян 3:16, 17; до Ефесян 2:20, 22; 1. Мойсея 28:4; до Галат 3:29.

Що хто в тім часі увірить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ і посвятиться Йому, сего буде Він неначе обтисовати, допасовувати і вигладжувати, а скоро буде готовий і докінчений остатній з тих „живих камінів“ з „вибраних і дорогих,“ тоді великий Майстер-Учитель згромадить їх разом при першім воскресеню. Тоді ся Церква буде наповнена Його славою і станеться місцем стріч між Богом а людьми через цілих тисяч літ. — Одкрите 15:5-8.

Що підставою надії так для Церкви, як і для світа є се, що „Ісус Христос з ласки Божої пожив смерти за „всіх,“ стався „вкупом за всіх“ і, що Він буде „правдивим світлом, що просвічає КОЖДОГО ЧОЛОВІКА, що приходить на світ“ у „властисім на се часі.“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; до Тимотея 2:5, 6.

Що надією Церкви є, що вона буде такою, яким є її Господь, буде „бачити Його таким, яким Він є,“ буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідник. — 1 Йоана 3:2; Йоан 17:24; до Рим. 8:17; 2 Петра 1:4

Що в теперішнім часі Церква, святі мають себе видосоналити, усовершити до служби в будучности; мають розвинути в собі всяку ласку; бути свідками Божими перед світом і приготувати себе на царів і священників в будучих віках. — до Ефесян 4:12; Маттея 24:14; Одкрите 1:6; 20:6.

Що назія світа лежить в благословеннях, о котрих довідаються і отримають всі люде через Царство Христа, що буде тревати тисяч літ. Всі, що схотять бути послужні законам і їх виповняти, отримають з рук свого Відкупителя і прославленої Церкви все те, що Адам утратив, а всі уперті в злім і непоправні будуть ЗНИЩЕНІ. — Діяння св. Апостолів 3:19-23; Ісаїя 35.

WARTOWA BASHTA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.

Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and
Miscellaneous Foreign, \$1.50.

Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice
at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

(Сей журнал виходить в кількох мовах)

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету, в склад котрого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, C. E. Stewart, R. H. Barber. Кождий артикул уміщений в англійським журналі читає і одобряє найменше трьох його членів.

Передплату в Сполучених Державах Америки можна посилати Моні ордерами або через Експрес компанію або банковими дрефтами. З Канади і прочих країв треба посилати передплату Міжнародним поштовим переказом.

ПЕРЕДПЛАТА за Вартову Башту на рік виносить: в Сполучених Державах \$1.00, для Канади \$1.50; для Галичини і Волиня 4 золоті пол.; для Чехо-Слованії 30 корон; для Буковини 100 левів; для Франції 17 франків; для Бразилії 10 мільрейсів; для Аргентини 3 пеза. Грошеві моні ордери адресувати тільки так: The Watch Tower 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

УВАГА ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ! В нас є такий звичай, що не висилаємо спеціального повідомлення, що отримано належитість ані не повідомляємо, що передплата скінчилась, тільки зазначаємо се побіч адреси.

Для бідних, що не можуть заплатити за наш журнал, а хочуть його читати, висилаємо даром, если о се попросять. Сей журнал виходить раз в місяць. Поодинокє число стоить 10 центів, гуртом 5 центів.

Тут подаємо відділи нашого Товариства, де можна впрост в даній країні набути св. Письмо, або Біблію, і підручники видані Товариством, котрі узекшують зрозуміння неясних стихів.

Интересовані з Канади в справі книжок прошені писати на адресу: I. B. S. A. (Ukr. branch), 38-40 Irwin Ave., Toronto, Ont.

Всіх интересованих в Бразилії в справі набуття книжок просимо вдаватися на таку адресу:

I. B. S. A., (Ukrainian Branch)

Postoffice Box No. 2652, Rio de Janeiro, Brazil.

Всі интересовані з Аргентини в справі набуття книжок прошені вдаватися на таку адресу:

I. B. S. A., (Ukrainian Branch)

Calle Moreno 907, Depto 5, Buenos Aires, Argentina.

У всіх інших справах звертатися впрост до головню відділу.

ВАЖНЕ! Проситья братів, щоби в справах Товариства не писали листи на приватне імя, але адресували, як понище подано — головню звернули увагу на адресу і адресували так:

International Bible Students Association,
Ukrainian Department,

18 Concord Street Brooklyn, N. Y.
(Проситья, задля порядку кождоразово додавати укр. відділ).

Увага: Проситья всіх братів звернути бачну увагу на передплату Вартової Башти, як для себе, так і для братів в старім краю

ВАРТОВА БАШТА

Річ. III.

Жовтень-October, 1, 1926

№ 10

Боже милосерде

„Милосерде вам і мир і любов нехай умножаться.” — Соборне Послання Юди 2.

Коли ап. Юда званий Тадеєм писав свій лист до любих в Господі, він хотів в нім поставити їм переред очі Божі прикмети, котрі вони мали в собі виробляти. До таких належить милосерде. Пророк Давид каже, що Боже милосерде пробуває во віки. Хтось милосердиться над другим, кажемо тоді, если він не хоче карати другого, що учинив йому кривду, хотяй міг його укарати; коли хто в своїм обходженню або поведенню з другим має до нього співчуття; і своє співчуття оказує ділом. З певністю перший чоловік мусів посідати сю божественну прикмету в своїй совершенности, але через свій упадок він стратив, так що тепер не лишилось з того майже нічого, бо дуже мале милосерде бачимо нині на світі.

Люде на високих становищах, що мають у своїх руках велику силу і власть, уживають її на се, щоби тільки їм було добре. Нехай бідний чоловік, котрий дійсно є покривджений, опімнеться о свою кривду і жадає справедливости для себе, то могучі сього світа зараз готові його укарати без найменьшого милосердя. Кождий бачить, що тим а тим діється кривда і повиннося оказати їм справедливість, але самолюбство противиться тому і до кривди додає нову кривду. Таке діється по цілм світі. Як примір того нехай послужить нам, що сталося в Америці з одним урядником, в котрого серці було почутте справедливости. Один публичний урядник скритикував рішенне найвисшого суду, показуючи, що таким своїм рішеннем найвисший суд скривдив публику або загал людей, а станув по стороні багатї корпорациї. За се, що той урядник скористав із свободи слова і висказав свою гадку, найвисший суд укарав його вязницею або показав, що в нім не було ніякого милосердя. Бо хотяй би навіть сей нисший урядник провинився, бо критикував рішенне найвисшого суду, то люде, що сидять там мали би людське серце, знайшли би для нього узглядненне. Але инакше поступає наш Отець небесний з тими, котрі Його зневажають!

Боже милосерде зглядом людей бачимо на кождім кроці. Ап. Юда Тадей заохочує всіх, що посвятилися Господу, щоби і вони оказували такі чесноти в своїм життю. Ап. Петро каже, що ми як Християне повинні додати до своєї віри чесноту-мужество і знанне і повздержність, контролю над собою, і терпеливість і побожність і братню любов і любов до всіх. Але ми не можемо сього осягнути, если не будемо оказувати при тім милосердя.

Бог зливає благословення на свої сотворіння і то в такій великій мірі, так що св. Письмо каже, що милосерде Боже преумножилось. Тому можемо безпечно сподіватись, що если будемо старатися уложити своє житте відповідно до Божих розпоряджень, тоді Бог зішле нам свої многі благословення, а в тім також і милосерде.

Бог є жерелом з котрого випливають премногі милосердя, неначе води спокійної ріки. Пророк написав пісню о Божім милосердїю і так каже: „Хваліте Господа небесного, бо милосерде його вічне.” І дальше каже, що Єгова „один творить чудеса;” що своєю премудростю сотворив Він небеса і землю і води. Він сотворив великі світила, сонце, щоби правило днем, а місяць і звізди, щоби правили ночью, бо Його милосерде пробуває во віки. Він є той, що згадав на нас, котрі були в упавшїм стані і приготував для нас викупленне і кормить нас хлібом і веде нас дорогою праведности. Тому „хваліть Бога небесного, бо його милосерде вічне.” — Псалма 136.

Ап. Павло каже, що ми підлягаємо подібним покусам, що і прочі люде. Се значить, покусам, яким підпадає світ, таким мусимо підпадати і ми. В часі теперішнього горя, коли на світі шаліє така ненависть і злоба, завзятість і утиск сильних над слабшими, о, який прекрасний час для кождого Християнина старатися о скільки можливо пізнати сей предмет милосердя і оказувати його в своїм життю, подібно, як се Бог чинить!

“Пророк Михей, розважаючи о великім Божім милосердю, так пише: „О, хто такий Бог, як ти, що гріхи прощаєш і не памятаєш проступків останкови насліддя твого? Ні, Він не гнівається по віки, бо любить милосердуватись. Так Він знов змилосердиться над нами, зотре беззаконність нашу. Ти вкинеш у глибинь морську гріхи наші.” — Михей 7:18,19.

Приклади милосердя

“Наші перші родичі з розмислом переступили заповідь Божу, і тому сейчас підпали під проклін і знищення. Але Бог з милосердя дозволив їм ще жити по тім. Боже милосерде заховало житте Каїна, і Бог поклав знак на нім щоби хто не убив його, коли знайде його. Бог в своїм милосердю пощадив Нояга і його родину в часі потопу. Бог також в своїм милосердю випровадив Лота і його дочки з Содоми. Коли слуга Авраамів пійшов шукати жінки для Исаака, то й тоді Боже милосерде провадило його стопами. — 1. Мой. 24:28.

“Бог не є обовязаний чинити що будь ні для Жидів ні для Язичників-Поган. Коли Його закон зістав зломаний, переступлений, тоді справедливність його могла жадати життя всіх. Але Він обявив нам, що замість держати їх все в смерти, Він окаже для них свое милосерде так Жидам, як і Язичникам-Поганам; Він приготував плян спасення і визволення для всіх, хто навернеться від неправедної дороги а стане чинити добре і праве. Він говорить нам, що Він має необмежену ніким власть і після своєї уподоби може уділяти свое милосерде кому схоче.

“Если Він уділяє кому свое милосерде, тим Він ще не ломить свого божественного права, ні також ніякої своєї прикмети. Він так сказав до Мойсея: „Помилую, кого помилую, і змилосерджуся, над ким змилосерджуся.” — до Римлян 9:15.

“По тім, як Єгова рукою Мойсея випровадив дітей Израїля з Єгипту, тоді вони заспівали піснь визволення, в котрій прославляли Боже милосерде. В далеко більшій мірі і в чудеснійший спосіб се станеться в недалекій будучности, коли Бог стане визволяти людей із кайдан диявольського царства і поставить її на святій дорозі, щоби могли прийти назад до безграничного мира і щастя, яке стратили через гріх перших родичів. Тоді то буде мож ще вірніше сказати: „Ти вивів правдою твоєю люде сі з неволі, і провів потужно в землю, в займище спасенне.” (2. Мой. 15:13) Сі слова здійсняться, коли Христос при кінці свого царства припровадить послушних людей перед Єгову і сей прийме їх до щастя у своїм вічнім царстві.

“Люде з природи є самолюбні. Коли оказують кому яке милосерде, то все немов скупю. Але, коли Бог оказує свое милосерде, тоді воно не має грядиць. Господь милосердний і благий, до гніву повільний і милостю великий. Господь благий до всіх і милосерде понад усі діла його.” — Псальма 143: 8,9.

“Ап. Павло так каже о Божім милосердю: „Бог є благий на милосерде по превеликій любови своїй, котрою полюбив нас.” (до Ефесян 2:4) Ап. Петро, прославляючи Боже милосерде, каже: „котрий по великому своєму милосердю знов породив нас на впованне живе воскресеннем Ісуса Христа із мертвих.” (1 Петра 1:3) Справді, Боже милосерде є велике, красне і миле.

“Мойсей був посередником між Богом а Израїлем, бо через Мойсея, як посередника, Бог заключив завіт або угоду з сим народом. Мойсей був образом на Христа, котрий буде посередником між Богом і людьми і за посередництвом котрого Бог уділить свое милосерде всім людам. Коли одні із звідунів, що їх післав Мойсей, щоби розглянули Канаан, по своїм повороті стали оповідати неправдиві річі про сей край і коли Бог сказав Мойсейови, що Він думає за се укарати їх помором, а з нього учинити великий нарід, тоді Мойсей став заступатися перед Богом за ними, благаючи: Молю Тебе, Боже! „Нехай возвеселиться сила твоя, Господи, як обіцював еси словами: Господь повільний до гніву і великий милосердем, прощає провину і переступи, хоч не вважає безвинним винуватого, карає провину батьківську на синях у третьому і четвертому поколінні. Прости провину люду сього по великому милосердю твоему, так як простив еси людам сим від Єгипту аж досі.” — 4 кн. Мойсея 14:17-19.

Світ не приготований на милосерде

“Заким чоловік зможе отримати і оцінити Боже милосерде, він мусить наперед мати відповідне серце, щоби міг оцінити се милосерде. Світ, будучи під панованнем гнобителя сатани, став надзвичайно злий. У більшости людей, серце немов камінне. Та їх злоба доходить вже до останніх грядиць. Тяжкі проби і потрясаючі події, які ще прийдуть на людей, учинять, що вони змінять свій ум і серце і приймуть і оцінять милосерде Боже. Їх горе і біда стане для Бога нагодою показати їм свое милосерде. Тоді „Бог пішле ласку (милосерде) свою і правду.” (Псальма 57:3) Тоді здійсняться слова „Стрінулись милосерде (ласка) і правда; справедливність і мир поцілувались. Зійде правда на землю, а справедливність буде диви-

тись з неба. І пішли Господь добро, і земля наша видасть свій плід. Буде йти справедливість поперед нього, і ставити стопи його на праву дорогу." — Псалма 85:10-13

¹⁸Бог оказав своє милосерде в часі євангельського віку головню для тих, котрі учинили завіт з Богом при жертві і стараються виконати її із всіх сил. Але ніхто з них не увійде до царства если наперед не виробить собі сеї прикмети милосердя. Він мусить навчитися наперед оказувати її своїм братям а відтак і всім, як тільки до сього надається нагода і можливість.

¹⁹Бог оказує своє милосерде зглядом тих, що будуть становити тіло Христа, і опісля через голову і його тідо злиє своє милосерде так на Жидів, як і на Язичників в часі пановання Христа. О тим ап. Павло так каже: „Бо як і ви (Язичники) колись противились Богу, тепер же помилувані через непокору сих (Жидів), так і сі тепер противились (не увірували в Христа Ісуса), щоби через ваше помилування і їх помилувано." — до Римлян 11:30-32.

¹⁷Для того, щоби Християнин міг пізнати і навчитись милосердя і знати, як його оказувати зглядом других, мусить розважати над тим, як Бог Єгова і його возлюблений Син оказують своє милосерде зглядом тих, котрі стараються спізнати і чинити Його волю. На доказ сього маємо в св. Письмі багато прикладів. Довгі віки світ жде на благословенне і на милосерде, яке Бог має зіслати на нього. Світ стогне і мучиться і вижидає, коли Бог оказує своє милосерде через Христа, але чого сподіється сам не знає. Та вже в не дуже довгім часі вони переконаються і спізнають, бо Царство Боже наблизилось.

¹⁶Божий пророк, станувши духом на початку пановання Христа, так прославляє довго вичікуване милосерде і правду, кажучи: „Заспівайте Господеви пісню нову! Він бо сотворив чудеса; правниця і святе рамя його дали побіду. Єгова (Господь) обявив спасенне своє, перед очима народів відкрив свою справедливість. Згадав про милосерде своє і про свою вірність для дому Ізраїля (по правилу Жидам найперше а опісля) всі кінці землі побачили спасенне Бога нашого. В радости співайте Господеви, вся земля! У захваті пісні похвальні заспівайте! Принесіть похвальні пісні Господеви при гусях, приспівуючи при гусях голосами. Трубами кованими і голосом рога засурміть перед царем Господом. Нехай заграє море і повня його, круг землі і що живе на ній. Нехай ріки в долоні плещуть, гори разом торжествують перед Господом. Він судити ме землю по справедливості і по правді—народи." — Пс. 98:1-9.

Надія на Його милосерде

¹⁰Будуче царство правди і милосердя є для спеціальної кляси людей; воно не є для тих, що продумують зло і чинять його. Премудрий Соломон каже: „Помиляються ті, що задумують зло; бо любов і (віра) милосерде тим, хто думає про добре." Хто є доброго серця, хто уважає на ближнього свого, такий буде спасений; тільки такий остане при життю. — Кн. Прип. Соломон. 14:22.

²⁰Коли прийде се царство правди і милосердя, тоді люде навчаться почитати Бога Єгову, і в такий спосіб земля очиститься із всякого зла. „Милосердем і правдою обмивається гріх, і страх Господень відводить людей від зла." (Кн. Прип. Сол. 16:6) Хто скористає з сього царства сей перейметься його засадами і буде оказувати їх в своїм життю. „Нехай милосерде тебе не кидає та правда; носи на шиї їх і напиши на таблиці серця твого, а станеш любим і приятним Богу і людям." — Кн. Прип. Соломонових 3:3,4.

²¹Кождий правдиво великий чоловік є все милосердний, і ніколи не покидає нікого, хто покладає надію на нього. Так подібно і „Господеві любі боячіся його, і хто вповає на милосерде його. — Псалма 147:11.

²²Єгова головню опікується тими, котрі, як сказано в Псалмі (33:17-22), в часі, в котрім ми жнемо мають таку надію на Нього. Се не тому станеться, що вони чули, що мільони людей перейде живими до сього царства, не тому вони заховані в темну годину, яка заляже цілу землю, але тому, що вони положили свою надію на Бога одного.

²³„Марна надія спастись конем; хоч велика в його сила, не втікти йому. Ось бо Господні очи на тих, що бояться Його, на тих, що вповують на милосерде його, щоб ратувати душу їх від смерті і спасти житте підчас голоднечі. Душа наша чекає на Господа. Він наша поміч і щит наш. Ним звеселиться серце наше, бо ми вповали на святе імя його. Милосерде твоє, Господи нехай буде над нами, бо ми вповали на тебе." — Псалма 33: 17-22.

²⁴А о собі пророк так каже: „Я мов оливне дерево (котре росте тисячі літ) зелене в дому Божім; я надіюсь на милосерде Боже по віки." (Пс. 52:8) Він був певний, що коли повірив у Боже милосерде, не ошукається. Він був певний, що де тільки піде, там Боже милосерде не опустить його і він не буде мати недостачі в нічмі. Тому каже: „Боже, сило моя! До тебе я обертаюсь, ти бо прибіжище мое, — перед всяким нещастем мене заховаєш." — Псалма 59:9, 10.

Осередок Його милосердя

²⁵Осередок Божого милосердя є Ісус. Коли Марія довідалась, що має бути матерю Спасителя світа, так сказала о Бозі: „Ти прийняв Ізраїля слугу свого на спомин милосердя, як промовив до батьків наших.” (Лука 1:54) І також Захарія, отець Йоана Хрестителя, сповнившись духом святим, прорік, що рожество Ісуса буде на се, „щоби зробити милосерде отцям нашим.” (Лука 1:67, 72) І поетичними словами він так дальше каже о любім милосердю Божім, „в котрім відвідав нас Схід з висоти, що засияв сидячим в темряві і в тіни смертній, щоб направити ноги наші на дорогу упокою.” — Лука 1:78, 79.

²⁶Як було пророковано о нашім Господі Ісусі, а головно о його милосердю, се оказалось обильно при його першім приході, а еще в далеко більшій мірі окажется се в часі його царства, котре вже наближилось. Як довго був Він на землі оказував своє милосерде для всіх пригнетених і прибитих нещастем. Люде року міли се дуже добре і тому так дуже бажали, щоб Він був царем.

²⁷Коли двох сліпих людей довідалося, що Ісус йде дорогою, стали йти за ним і кричали, благаючи: Сину Давидів, помилуй нас! І яке милосерде оказав їм Ісус! Він привернув їм зір, котрих така довга ніч окривала. Вони побачили красне небо і поля і цвіти і дорогі особи. — Мат. 99:27-31.

²⁸Майже те саме учинив Ісус з двома сліпцями близько Єрихону, котрі „почувши, що Ісус переходить, кричали кажучи: Змилосердись над нами, Господи, Сину Давидів.” (Мат. 20:30-34; Марко 10:46-52) В обидвох случаях Ісус не відмовив їм уділити милосердя.

²⁹Коли десять прокажених довідалися, що Ісус йде в сторону Єрусалиму, вони спізнали, що тепер надійшов для них відповідний час, щоби увільнитись з сеї живої смерти, в якій проживали, і піднесли свій голос і стали кликати: Ісусе, наставниче, помилуй нас. (Лука 17:11-19) Ісус оздоровив всіх десять, але тільки один з них уважав за відповідне прийти і подякувати Йому. Так само діється і тепер. Богато т. зв. християн отримує ласку і милосерде з рук Бога, але не уважають за відповідне звернутись до Нього і подякувати Йому, посвятивши все своє і стати служити для Нього.

³⁰Одна жінка прийшла до нього і стала просити Його: „Помилуй мене, Господи, Сину Давидів; дочка моя тяжко біснується.” І Ісус учувши її просьбу, змилосердивсь над нею, хотяй вона навіть не була Жидівкою. (Мат. 15:

22)) Також один отець приступив до Ісуса і став подібно просити, і Ісус уділив і йому свого милосердя. — Мат. 17:14-21.

Милосерде а не жертва

³¹Коли Ісус був у Капернаумі, Фарисеї стали критикувати Ісуса, позаяк він їв з митарями і грішниками. Та Ісус зганьбив їх кажучи: „Здоровим не треба лікаря, а тільки недужим. От же йдіть і навчіться, що воно єсть: Милосердя хочу, а не жертви. Бо не прийшов я звати праведних а грішних до покаяння.” Мат. 9:12,13.

³²Ісус також і на другім місці покликався на ті самі слова пророка (Осії 6:6) і зацитував їх фарисеям, коли нарікали, що його ученики зривали колоссе і розтирала і їли, йдучи дорогою, бо були голодні. (Мат. 12:1-8) Ісус сказав, що його ученики тим ще не прогрішили, що розтирала колоссе і їли зерно.

³³Пізнійше Ісус дуже ганив сих людей, фарисеїв. Викидав їм до очей, що вони були самолюбні, захланні на гріш і не мали милосердя, звертаючи увагу на маленькі річи, а залишаючи важніші в законі: суд і милосерде і віру. — Мат. 23:23.

³⁴Хотяй наш Господь Ісус, як духова істота, був милосердний, то однак Отець знав, що Він не міг бути там так милосердний, як коли стане чоловіком. „Тому мусів у всім уподобитись братам, щоб бути милосердним і вірним архиереєм у Божих справах, щоб переблагати за гріхи людські.” — до Жидів 2:17.

³⁵Але найбільші милосердя Ісус ще обявить. Все, що Він учинив досі, се було немов тінею того, що прийде опісля. Тому ап. Юда напминає: Хороніть себе у любови Божій, дожидаючи милосердя нашого Господа Ісуса Христа до життя вічного.” (Юда 21) Найважнійша річ, на яку ученики Христові вижидають, се славне явлення Господа Ісуса. (до Тит. 2:13) Перші ученики Ісуса Христа знали добре, що воскресенне Церкви не може бути скорше, аж явиться Христос вдруге; і що тоді також наступить реституція світа. Перші Християне, як видно лучше розуміли, як так звані нинішні християне.

Посудини милосердя

³⁶Ап. Павло називає членів церкви „посудинами милосердя, котрих Бог приготував на славу; нас, котрих і покликав, не тільки з Жидів, але і з Поган-Язичників.” (Римл 9:23,24) Сам апостол був одною з таких посудин. Він ніколи не забув, що він був колись гонителем святих Господніх, і тому дуже часто говорить

о собі, як о такім, що від Господа отримав милосерде. (1 до Кор. 7:25) Він каже, що Бог тому оказав йому своє милосерде, щоби на нім показати приклад, як Він буде поступати з тим, що будуть вірити в Бога (1 до Тимот. 1:16), і тому, бо він ділав се в невідомості. (1 Тимот. 1:13) І в міру сього, як він отримав милосерде від Бога в такій мірі він старався оказати милосерде тим, до котрих проповідав. — 2 Кор. 4:1.

³⁷Апостол знав добре, що спасенне, якого він став учасником, не прийшло до нього тому, що він вірно заховував закон, ні за його діла у світі, бо він виразно каже: „що не з праведних діл, що ми робили, а в своїм милосердю Він спас нас, купелею новонародження і обновлення святого духа.“ — до Тита 3:5.

³⁸Ап. Павло був шляхотного серця; і всі доброго серця люде є все вдячні тим, хто їм що учинить. Яке тепле почуття горить у наших серцях до нього і до Онисифора, коли читаємо, що всі, що були в Азії, відвернулися від нього коли він був визнаний в Римі, з виїмкою одного! І зовсім певно, що наш Господь вислухає просьби його: „Нехай-же Господь дасть милосерде Онисифоровому дому, бо він часто мене покріплював і не встидався моїх кайдан, а бувши в Римі, дуже пильно мене шукав, та й знайшов. Нехай дасть йому Господь знайти милосерде Господне в той день; а скільки він для мене зробив в Ефезі, ти лучше знаєш. — 2. до Тимотея 1:16-18.

³⁹Ап. Петро перший, котрий мав занести свідочтво о царстві Божім до Поган-Язичників, пишучи до „посудин милосердя“, що були розсіяні по Понті, Галації, Кападокії, і Витинії, каже їм, що „вони рід вибраний, царське священство, нарід святий, люде прибрані, щоб звіщали чесноти Того, котрий їх покликав із темряви у дивне своє світло. Ви колись і не народ, а тепер народ Божий; непомилуані, а тепер помилувані.“ — 1. Петра 2:9,10.

Милосерде для тих, хто його шукає.

⁴⁰Милосерде головно для тих, хто його шукає. „Ти бо Господи благий і лагідний і дуже милосердний для всіх хто призиває тебе.“ (Пс. 86: 5) „Бо як високо небо над землею, таке велике милосерде Його над тими, що бояться Його.“ (Псал. 103:11) „І милосерде Його від роду до роду на боячихся його.“ — Лука 1:50.

⁴¹Коли зближаємось сміло і з вірою до престола милосердя, тоді отримуємо милосерде і знаходимо ласку в часі потреби. до Жидів 4: 16) Коли Давид був в потребі, коли „нога його хиталась, тоді милосерде Боже піддержало його.“ — Пс. 94:18.

⁴²Бог уділяє своє милосерде також серед інших обставин. Він уділяє тим, хто вповає на Господа; (Псал. 32:10) також тим хто любить Його (Неемія 1:5); і тим, хто сіє праведність (Осія 10:12); і тим, котрі водяться духом (Галат 6:16); і тим, хто сам є милосердний. — Мат. 5:7.

⁴³Найпевніша дорога щоби досягнути милосерде, треба в самім собі виробляти духа милосердя зглядом других і оказувати милосерде учинками і в простоті. (до Римлян 12:8) Премудрість, що звише, є повна милосердя і добрих оочів. (Яков 3:17) „Ділати справедливо, любити милосердні вчинки і ходити в покори перед Богом своїм“ (Михей 6:8) се три найважніші річи, яких Бог жадає від кожного. Приповідь о добрім Самаряннині показує, що той заховує по правді заповідь Божу: „Люби ближнього твого, як себе самого,“ хто оказує милосерде в нещастю. (Лука 10:37) Під сим розуміємо духово нещасних людей і матеріально або тілесно. (Юда 22) Премудрий Соломон каже: „Хто справедливий і милосердний, знайде той житте, правду і повагу.“ — Книга Прип. Соломона 21:21.

Коли милосерде відмовляється.

⁴⁴Хто заперечує милосерде другому, сей тим самим заперечує його собі самому. Пророк Давид пророкував, що місце Юди займе хто другий, кажучи: „Нехай нікого не має, хто постояв би в доброті до нього, . . . тому, що не творив він милости і гнобив чоловіка нужденного і бідного і засмученого в серці (Ісуса Христа).“ (Ісал. 109:12,16) А в приповіді о немилосерднім слугі, котрий не хотів змилосердитись над своїм товаришем, показано, що він тим самим заперечив милосерде і для себе: „Так і Отець мій небесний робити ме вам, як не прощати мене братови своєму від сердець ваших провин їх.“ (Мат. 18:35) „Бо суд без милосердя тому, хто не учинив милосердя; а (вихваляється) милосерде перевищує суд.“ (Яков 2:13) Одною з причин, чому на світ прийде страшне горе, є се, що „нема ні правди, ні милосердя, ані знання Бога на землі.“ — Осія 4:1.

⁴⁵Часто трапляється, що Бог якийсь час оказує своє милосерде певній особі, а опісля, коли вона не гідна того, віднімає його, як се було з Юдою або з царем Савлом. Був час, коли Давид був дуже затрівожений і не міг зближитися до Бога (правдоподібно за свій гріх зглядом Урії) і він питав чи може часами він зістав відкинений вже хотяй так не було. Коли Бог через уста пророка сказав йому, що він не буде відкинений від Бога, тоді сей з одушевлен-

нем закликав: „В день тісноти моєї шукав я Господа; простирав в ночі руки мої без устанку; душа моя марно шукала відрати. Спогадав я Господа і застогнав, став я думати і знемігся духом. Ти держав повійки очей моїх; я стревожився і відняло мені мову. Спогадав я дні давні, літа віків минувших (як Бог обходився з отцями в давнині). Згадав в ночі пісні мої; думав-гадав я в серці моїм, і дух мій допитувався: Чи по віки відкине мене Господь, і не явить більше ласки своєї? Хиба на завсіди кінець доброти Його? Скінчились слова з роду в рід? Чи забув Бог милосердуватись? Хиба Він в гніві зачинив милосерде своє?“ — Псалма 77:2-9.

“Бог не відступить від своєї дороги і не дасть милосердя тим, хто любить лож і йде радше за марницями, як за пожиточними річями, коли надійде час і він спізнає, що є добре. Бо добре каже пророк: „Хто марні і ложні боги шанує, той покинув Милосердного свого.“ (Йоан 2:9) Для тих, що хочуть бути праведними і хочуть чинити праведне, буде вічне милосерде; а хто буде бажав зла, сей буде відтятий раз на все; і Давид молив Бога, щоби той час вже раз прийшов. — Псалма 143:12.

Превелике милосерде

“Я ж по великому милосердю увійду в дім твоїй” — каже пророк Давид (5:7); і в такий спосіб і ми також увійдемо. Нема іншого входу до дому, що не є побудований людськими руками, а вічний на небесіх. Над нами всіма Бог казує превелике своє милосерде. Крім милосердя Божого маємо ще інші богацтва. Йоан в своїм посланню (2. Йоана 3) жає нам ласки Божої, милосердя і мира-впокою; а Павло жає нам того самого три рази. (1 до Тимотея 1:2; 2 до Тимот. 1:2; до Тита 1:4) А Псалмонівець каже, що „милосерде і благодать будуть провожати мене по всі дні життя мого.“ — Псалма 23:6.

“Можливо, що Давид не розумів добре, що він говорив; але ми тепер бачимо, що коли він сказав: „Господи милосерде твоє сягає на небеса“ (Псалма 36:3), дух святий через нього вказував на той час, коли Церква Божа воскресне і враз з своєю Головою розпічне діло покріплення і відсвіження, стане підносити з упадку умираючий людський рід і мертвих, і припроваджувати їх до життя і до давнього образу і подоби Божої в раю.

“Коли надійде сейчас, тоді всі люде стануть прославляти Боже милосерде. (Римлян 15:9) Тоді так Ізраїль, як і увесь світ зрозуміє слова ап. Павла, котрі він колись писав, „що осліпленне від часті Ізраїлеви сталося,

доки сповненне Поган-Язичників увійде. І так увесь Ізраїль спасеться, як написано: Прийде з Сиону Збавитель, і відверне безбожже від Якова: бо се їм від мене завіт, коли зниму гріхи їх. По благовістю (если розходиться о евангелію) вони вороги задля нас; по вибранню (але коли возьмемо на взгляд вибранне) то вони полюблені задля вітців. Бо в даруванні і покликанню Бог не кається. (Коли Бог що дає, дарує, або кличе кого, Він опісля не відкинує сього) Бо і як ви колись противились Богу, тепер же помилувані через непокору тих, так і сі тепер противились (Богу), щоб через ваше помилуванне їх помилувано. Бо Бог зачинив всіх в непокору, щоб усіх помилувати. О, глибино богацтва і мудрости і розуму Божого! Як невідомі присуди Його і недосліджені дороги Його-” — Римлян 11: 24-33.

“Справді, о, Боже, „милосерде твоє понад небеса велике.“ (Пс. 108:4) Коли бачимо перед собою красний і ласкавий Божий плян, можемо з пророком тільки закликати: „Насити нас вранці милосердем твоїм; і будемо радуватись і веселитись по всі дні наші! Звесели нас по мірі днів, в котрих понижив нас, по мірі літ, в котрих ми горя зазнали. Яви діла твої (коли станеш благословити людський рід) слугам твоїм, а величче над синами їх (над всіми людськими). І благословенне Бога нашого нехай буде над нами. І діло рук наших утверди для нас. Боже утверди діло рук наших.“ — Псалма 90: 14:17.

“Чоловік обмеженого ума є звичайно немилосердний. До другого чоловіка буде прикладати совершенну міру і буде жадати, щоби він так поступав, але себе не хоче мірити тою самою мірою. Для того, если хто не поступає після совершенної міри, для такого не має милосердя. Широкого ума чоловік бачить, що він сам є несовершенний, і тому має милосерде до другого. Він сам добре розуміє се, що він потребує милосердя з рук Господа і тому радо казує і другому милосерде. Чим більше і лучше розуміємо, який є Бог, тим яснійше бачимо, що всякий суд треба лишити Йому, і пізнаємо, що нашою повинністю є обходитися ласкаво і приязно з нашими братами в певній мірі, а опісля з всіми людськими взагалі, памятаючи все на слова Ісуса: „Блаженні милосердні, бо такі милосердя доступлять.“

ПИТАННЯ ДО УСТУПУ

- Для чого ап. Юда згадає в своїм посланню о милосердю Божім?
 Що є милосерде? — 1.
 Чи могуті сього світа уживають на добре свої власті? — 2.
 До чого заховають апостоли Петро і Юда? — 3, 4.
 Хто є жерелом милосердя? Що Він учинив для нас? — 5.
 Чи тепер є добра пора для нас казувати милосерде? — 6, 7.

Подай деякі приклади милосердя. — 8
 Чи Бог мусить чинити людям милосердя? Чим Він оказав своє милосердя? — 9.
 Коли здійснився стх 2. Мойсея 15:13? — 10.
 Як чоловік оказує милосердя? а як Бог? — 11-12
 Через кого Бог буде оказувати своє милосердя? Як було се показано в Мойсею? — 13.
 Чого потрібно ще людям, щоб оцінили милосердя Боже? — 14.
 Чи Бог об'являв своє милосердя пиянцю? — 15-17.
 Як Псалмопівень описує будуче царство Христа? 18.
 Хто не отримає милосердя в будучім віці? Чи се користно навить для того, хто почитає Бога і оказує милосердя зглядом ближнього? — 19-22.
 Яка користь для того, хто покладає надію на Бога? — 23, 24.
 Де в осередок Вожого милосердя? Наведи св. Письмо — 25, 26.
 Як Ісус оказував Боже милосердя? Дай приміри того? — 27-30.

Що Бог лучше любить: милосердя, чи жертву? — 31.
 Чи се в нарушенім Закону, если хто оказує милосердя, справедливість і віру? — 32, 33.
 Чи Ісус научився милосердя, як був тут на землі? — 34.
 Чи милосердя в більшій мірі покажеться ще? — 35.
 Чи в які інші посудини милосердя опірч Ісуса? Хто такий? Чи се чесні люде? — 36-39.
 Під яким услівем будемо все могли отримувати Боже милосердя — 40-43.
 Що тим ділаємо, коли заперечуємо милосердя ближньому? 44.
 Коли хто просив милосердя і отримав його, чи може він описати страдати його? Коли? — 45-46.
 Чи крім милосердя отримуємо ще інші дари? — 47-48.
 Як благословенне приготував Бог для Ізраїля і для цілого людського роду? — 49-50.
 Який є ум ограниченого чоловіка, а який широкого серця? 51.

Милий мій належить мені, а я Милому

— Пісня Пісень 6:3. —

Если добре зрозуміти, то Вібіля є одна з найкращих повістей, яка описує о любови. Найперше бачимо любов Отця до нашого роду, котрого Він первісно сотворив на свою подобу, а котрий за свій непослух стягнув на себе справедливий осуд. Що за пречудна історія! Там описано як любов Отця лучиться тісно з Божою справедливістю; як дуже Бог полюбив світ, коли ми ще були грішниками, Він дав свого Єдинородного Сина, щоб був нашим Відкупителем, щоб привернути назад до божественної ласки і до щастя всіх тих, що схотять навернутись, коли визнають о сій великій любові Його.

Як відмінний сей догляд о Бозі і о його пляні від того, який ми колись мали, і який наповняв нас страхом і трепетом, думаючи, що Бог є сильний і всемогучий і премудрий, тільки бракує йому любови і милосердя. Що Він сидючи від віків в небесах, зимно і холоднокровно ще перед сотворенням землі і чоловіка уявлявав сотворити нас і рівночасно призначив нам нашу вічну долю; що Він ще тоді по добрій застанові, або як в деяких катехизмах сказано: „по раді волі своєї,” постановив поставити людей серед таких неприязних обставин, щоб тільки мала частина їх могла досягнути вічне блаженство, чи то в теперішнім віці, чи будучім; а величезна більшість їх, що уродилися в невіжестві, котрих поназдо осалшив ще бог світа сього, мали народитися в грісі, і в грісі і в унадку пробувати і описати післати їх за се у велике місце вічних мук, звідки вже ніколи не могли би видістатись, але серед великих болів і тернів мали мучитись вічно, та хотий би навіть і заносили які молитви, Він вже ніколи не мав вислухати їх.

БОГ Є ЛЮБОВ

Але, як легко стає нам на серці, коли пізнаємо лучше Бога і Його святе Слово, і переконуємось звідтам, що Бог є сама любов. Коли переконуємось, що всі ті давні вірування були фальшиві і неправдиві, противились св.

Письму і здоровому розумови, боне відповідали Божим прикметам: справедливости, мудрости любви і силі. Нам пригадуються наші діточі часи, коли наші родичі або старі діди оповідали нам байки, представляли страшного Бога, щоби в такий спосіб, — як вони думали — ми боялися кар і були їм послухні. Але коли ми про сі байки забули, чи радше, коли ми перестали боятись їх, бо виростили, ми пізнали різні блади, яких нас навчено о Бозі, хотий правдива боязнь перед Богом є мудра і розумна річ, ми пізнали також, що різні теолози, щоби застрашити людей, щоби вистерігалися зла, поперекручували правди і фальшиво учили о Бозі. Ми переконалися, що „страх їх перед Господом Богом походить з науки заповідей людських,” а не Божих. — Ісаїя 29:13.

О, як легко стало нам на серці, коли ми пізнали, що Бог є справді Богом любви, котрий не тільки хоче спасти аж до останку, але й може спасти всіх тих, хто покладає надію на Нього. А що Він хоче спасти пізнаємо з того, що Він постарався о се, що кожний член людського роду мусить прийти до ясного пізнання правди і Його любви і буде мати нагоду оказати свій послух і досягнути життя вічне через Ісуса Христа.

Нам не раз робиться приємно, коли споглянемо взад і подумаємо в якій пронасти і, гріховнім болоті колись находилися, а тепер Бог Єгова підніє нас з того і поставив наші ноги на скалу Ісуса Христа. Ми радуємось, коли згадаємо милосердя Боже, яке Він оказав для нас, що з кінцем віка помазав наші очі, що ми можемо бачити предивні річи, які містять в собі його Слово; коли згадаємо, як Він випровадив нас з темноти у своє „придивне світло” і дозволив нам скинути з себе заслону забобонів і нересудів, і дозволив нам зрозуміти св. Письмо і пізнати мильні переводи його, що затемнювали наше розуміння і закривали нам вид і не давали нам добре оцінити нашого Отця небесного, від котрого походить всякий совершенний дар, і всяке добро. — Яков 1:17.

НЕ ОДНА ОСОБА А МНОГІ ЗІСТАЛИ ВИБРАНІ БУТИ ЖЕНОЮ ХРИСТА

Слова поставлені на вступі цього артикулу, а вибрані з книги Писень, оновідають нам о нинішій любові. Наш любий Отець, постаравшись о викуплення для цілого людського роду через Ісуса Христа, здійав ще більше. Він високо вивиснивши і прославив нашого дорогого Відкупителя як в нагороду за все, що Він перетерпів, будучи послухним своїйому Отцю (до Філіпій 2:8-11), а в додатку до цього Він постановив вибрати жону або слівнаслідників в славі для свого Сина, нашого Спаса І. Христа. Не одну особу Він вибрав, щоб була женою, але багато осіб, однак в порівнянні з цілим світом їх є мало; вони є „малим стадом,” „вбраною Церквою;” вони, коли перейдуть свою пробу і будуть вірні аж до кінця, стануть невістою, женою Агнця.”

Хотий люде написали досі багато ріжних повістей, то однак ні одна з них не може рівнятися з тою, в якій описується про велику любов Христа до Церкви, як Він видав себе самого за неї і відкупив її своїм власним життям; як сі, що мають бути Його товаришами, є покликвані нести свій крест, терніти враз з Ним і умерти, щоб таким чином могли зазнати Його любови і слави, засісти на Його престолі і бути в ласках Отця. Сеї справи ми не будемо тут подрібно розбирати. Про Церкву і про її славу з Христом вже не раз писалося, і читачі нашого журналу є заізнані з сею справою. Ми хочемо тут заізнатися трохи з усівьями, під якими можна стати членом Церкви, або коли Жених може прийняти нас до себе, або як можемо запевнити собі наш поклик і вибір і отримати становище чести і щастя, до чого ми зістали запрошені.

НЕ МНОГО МОЖЕ СКАЗАТИ ІЗ СЕРЦЯ: „Я НАЛЕЖУ МИЛОМУ.”

Повисні слова пояснюють нам цілу справу. Ніхто не може дістатися і належати до сеї спеціальної вибраної класи „невісти або жени Агнця,” хто не знає самого Агнця. Тому ніхто, ні поганські філософи, ні ніхто другий, если Він не знав про Христа і не узнавав Його своїм відкупителем, не може бути членом вибраної Церкви або невісти Христа Ісуса. Кожний, хто буде членом Церкви, сей буде міг щиро сказати: „Я належу Милому.” З того зовсім ясно, що много людей, котрі належать до ріжних т. зв. „церков” і є добрими їх членами, в дійсности не належать до сеї громади або Церкви Христа. Во тільки мале їх число може сказати по щирости із серця: „Я належу Милому.” Щоби бути „невістою” Христа Ісуса потреба наперед бути оправданим, до чого приходиться через віру і покуту, навершенне і посвяченне себе Богу бо тільки оправдані і початі святим духом можуть бути „поклікані”. Во хто може сказати: „Я належу Милому, такий не тільки чув про Христа Ісуса, але також учинив рішучий виразний контракт або угоду з ним. Сю угоду має він обявляти в кождім своїм слові і ділі, на скільки має сил, если хоче бути прийнятий Христом як член Його невісти..

Св Письмо запевняє нас, що під теперішній час, коли зло панує, а бог сього світа осліплює серця багатьох людей, що тепер ніхто не може прийти до Христа, если Отець не притягне його. (Йоан 6:44) Отець в теперішнім часі не притягає цілого світа, а тільки тих, хто має віру. Світ в загалі буде Він притягати в будучім віці, в часі пановання Мессії, коли Ісус Христос враз з своєю прославленою Церквою учинить, що ціла земля наповниться знанням о Бозі, як море водою.

Коли правда досягне чие серце і він починає її розуміти, тоді починає вона притягати його, але він може супротивитись їй, і не пійти за нею, не тільки в теперішній віці, але і в будучім. (Діяння Ап. :23) Та в сучаснім часі тільки мале число людей притягає правда до Христа Ісуса, бо тільки мале число їх знає о правді. І хотий многі противляться правді і не хотять скористати з нагоди і стати членом невісти Христової, то однак є ще такі, що радо приймають її і віддаються зовсім Христу, і таким чином є немов звязані з ним, а Він з ними.

ХТО ВІРНИЙ, СЕЙ МОЖЕ СКАЗАТИ „МІЙ МІЙ НАЛЕЖИТЬ МЕНІ.”

Тільки кождий сам про себе може властиво сказати, чи він в дійсности прийняв запрошення зі сторони Бога, щоб віддав себе зовсім Богу (кн. Прии. Сол. 23:26: Римл. 12:1), щоби, если остане вірний своїй угоді аж до кінця, міг бути прийнятий, як член невісти Христової. Если ми є вірні і як довго позістаємо вірні, так довго можемо сміло казати і бути певні, що: „Мій Милый належить мені. І если будемо дійсно вірні аж до смерти,” то воскресни, будемо з Христом і будемо Йому подібні і будемо мати Його славу і сидіти на Його престолі. — Одкр. 3:21.

Кільки то наук криється в сих словах: Мій милый належить мені! Нам пригадуються слова св. Письма, де сказано: „Хто має Сина, сей має життя.” — вічне життя. Що більше, апостол запевняє нас, що хто має Христа, хто може по правді сказати словами св. Письма „Мій милый належить мені,” той в дійсности має „все.” А позаяк Христос є наслідником всього, а ми стали слівнаслідниками з ним, тоді справді, „чи теперішнє, чи будуче, — все ваше, а ви Христові, а Христос Божий. (1 до Кор. 3:22,23.) Коли нам легко зробилося на серці, як ми довідалися зі св. Письма, що наші гріхи зістали прощені через заслугу дорогоцінної жертви Христа Ісуса на Голгофті, то оскільки більша радість огортає нас, коли знаємо, що ми дійсно злучені з преславним Сином великого Царя вселенної, — з Сином, котрого Отець дуже любить і посадив по правниці своїй і віддав Йому власть над вселенною.

Се обіцяне щастє в Христі не відноситься тільки до будучности. Справді, тепер не маємо ще ні чести ні слави, але по певнім часі вона обявиться. Але вже тепер Жених опікується, і стереже і помагає і потішає тих, що є Його зарученою дівою, свою Церкву, котра перебуває в святині. Тому хотий би ми переходили „долино тїни смертної,” то не убоємося ніякого лиха, бо Він є

із нами, і його палиця і підпора потішають нас.

Всі вірні Господу, всі, що можуть сказати ці слова: „Мій милий належить мені, а я Милому,” мають не тільки приобіцяне будуче життя, але також, що Він буде і опікуватися нами тепер. Вони чують голос Ісуса: „Ось я з вами по всі дні, до кінця віку.” Він все є близько нас своїм духом, і виявляється своїм вірним в особливий спосіб через св. Письмо.

ВСІ ВЕЛИКІ І ДОРОГІ ОБІТНИЦІ НАЛЕЖАТЬ ДО КЛІСН ВІРНИХ

Всі вірні Господу можуть властиво уважати за свої всі „великі і дорогі обітниця,” про які згадує св. Письмо. Такі чують голос свого Господа, котрий так каже: „В шістьох бідах він тебе поратує, та й в сьомій не доторкнеться тебе лихо.” „Доволі з тебе моєї благодати.” „Клич мене в день тісноти (горя-клопоту), а я визволю тебе.”

Так ми є певні і знаємо, що люблячим Бога усе допомагає до доброго, котрі по постанові Його покликани (щоби бути женою Агнца).” — Йов 5:19; 2. Кор. 12:9. Псалма 50:15, Римлян 8:28.

Який блаженний мир і спокій духа і сила переносити всі труднощі, як добрий жовнір Христа, яку витривалість і бодрість серед різних проб дають ці слова запевнення: „Мій Милий належить мені, а я милому,” сього ніякий язик не може ані оповісти, ані описати. Господь дозволив своїм вірним слугам, що вони в минувших часах переходили тяжкі і прикрі досвідчення, але так бодро і мужньо вони те все перенесли, що світ мусів

їх подивляти. Вони переходили огненні проби, але світ не бачив, що між ними був схожий на Сина Вожого. (Дан 3:25) Вони то все перетерпіли, бо вони є такі, що немов Невидимого бачать. (Жид. 11:27) Бідний світ, котрий не знає сього невидимого Приятеля, котрий не є запізнений з сим небесним Женихом і не знає, як Він піддержує своїх в кожній потребі, справді світ гідний пожалування! Світ мусить сам нести свої тягарі, але діти Божі можуть зложити свій тягар у стій свого Спасителя, котрий так промовляє: „Прийдіть до мене всі знеможені та отягчені, а я впокою вас. — Мат. 11:28.

Але коли положення світа є тяжке і смутне, бо світ не знає нашого Жениха, то о скільки тяжче є положення тих, котрі колись знали Його, і відчували на собі Його ласкаву опіку і поміч у всіх хвилях свого життя, котрий був для них Порадником і їх провідником: а тепер покинули Його і стратили свою першу любов; забули, що були очищені з давних своїх гріхів і стали глухі на „великі і дорогі обітниця,” котрі належать до теперішнього як і будучого життя. Вони тепер дбають тільки о річі зникомі, що тривають тільки короткий час. (2. до Кор. 4:17,18) Їх положення є далеко гірше, аніж світа.

Ап. Петро каже: „Лучше би їм було не пізнати дороги правди, як пізнавши, відвернутись від переданої їм святої заповіді.” — 2. Петра 2:21.

Тому хто пізнав Христа, хто прийняв Його імя, нехай позістає в Нім. Нехай Його віра буде жива і охоча до праці. Ходім слідами Христа Ісуса, а таким чином зробимо, що наш поклик і вибір буде певний. Любім Христа цілим серцем, бо Він перший полюбив нас.

Десять заповідей - Обовязки зглядом Бога

„Мусиш любити Господа, Бога твого, всім серцем твоїм і всею душею і всею силою твоєю. — 5. Мой.6:5.

Потім, як Єтро повернув до свого краю, Ізраїль помянував далі в сторону Синаї. Вид гір, а особливо гора Божа до котрої ізраїльський нарід зближився, зробила на них велике вражіння. До сього часу, Ізраїль переживаючи на рівнинах, не бачив гір. Видко, Мойсей розумів, що він має ставитися на сім місяці перед Богом, бо коли Бог послав його до Єгипту, сказав йому, що Ізраїль має помолитися до Нього „під сею горою.” Се виглядало, немов Бог послав Мойсея до Єгипту, щоби він привів його нарід під гору Синаї, а сам тимчасом ждав там на них.

Скоро нарід розложився табором під горою, Мойсей сейчас пішов на гору, щоби отримати вказівки від Бога, що має далі ділати. І коли Мойсей зближався до верхка гори, почув голос Божий, котрий так казав до нього: „Так возглаголем до дому Яковому вкупі з Ізраїлем. Ви бачили, що сотворив я в Єгипті лихим Єгиптянам; як ніс я вас орлиними крилами і всіх поприводив до себе.” (2. Мой. 19:3, 4) Ні одним слівцем не спімнув Бог, що вони нарікали на Нього в часі своєї

дороги; а говорив, як до дітей того, з котрими колись заключив завіт і назвав його іменем „Ізраїль,” та пригадав їм про свою любов до них і як Він немов на крилах орла приніс їх до себе.

Тепер Бог предложив їм, що хоче заключити з ними угоду, завіт, котрий если вони сповнять, учинить їх особливим скарбом для Нього поміж всіми народами на землі, „бо ціла вселенна є Його,” — сказав Бог. Що більше Він обіцяв, що учинить їх царством священників і святою державою. Мойсей зішов в долину і скликав всіх старших громадських ізраїльських і оповів їм слова Божі і увесь нарід пристав на слова Божі.

Мойсей повернув назад до Бога оповістити йому, що нарід годиться сповняти слова Його. І Бог розказав сповістити нарід, щоб був готовий на третій день; бо тоді Він мав объявити себе на горі Синаї всім людям. Казав положити границю, щоб ніхто не важився переступити її, бо інакше мусів умерти. Коли труба стане трубити протяжно, тоді мали виходити з табору і приближи-

тися до гори і стати у відповіднім віддаленню. І народ приготувався, як було розказано.

На третій день рано на горі Синай почало грімти і блискати і показалася темна хмара і чути було сильний гук. Сі природні і надприродні з'явища переняли великим страхом увесь нарід, так що увесь він дрожав. І вивірив їх Мойсей з табору і привірив їх ближче гори. Ціла гора була немов один вулкан; вершок її палав огнем і густі хмари диму виходили з неї, а ціла гора дрожала, як би від землетрясення. І вийшов Мойсей на гору, але скоро зійшов на долину, щоби остерегти Ізраїля перед небезпекою. Бо скоро минув їх перший страх, вони стали з цікавості приближатися до гори так священники, як і нарід, і забули на небезпеку смерті, яка їм грозила.

І вийшов знова Мойсей на гору і сейчас з гори дався чути сильний голос, котрий висказував десять заповідей. Учувши голос Божий нарід налякався дуже і утік від гори. І коли Мойсей зійшов в долину, нарід промовив до нього: „Ти сам розмовляй з нами, то ми слухати мемо, та най не розмовляє з нами Бог, а то померемо.“ (2. Мой. 20:19) В такий спосіб сей нарід, котрий мав нагоду стати слугами Божими для других людей показав на ділі, що він не є гідний бути близько Бога, як того від священників вимагалося.

Описав Бог дав десять заповідей Мойсейови, що були виписані на двох камяних табличках. Є загальне переконання, що перших чотири заповіді, що відносилися до почитання Бога, були написані на одній табличці, а інші, що регулювали відношення чоловіка до чоловіка, були написані на другій. Перні чотири можна обняти сими словами: „Мусиш любити Господа Бога твого цілим серцем; а інші тими: мусиш любити ближнього свого, як себе самого.“

Сі заповіді попередили слова заяви, де Бог висказав, що Він Єгова, є їх Богом, котрий вивірив їх із землі єгипетської з дому неволі. Він обняв їм, що він любить їх і дає про них, і тому має повне право ждати від них, щоб віддавали йому належний поклон, бо через се, що Він їх вивірив з Єгипту, доказав, що Він є живим Богом.

Перша заповідь Божа була: „Не будеш мати інших богів переді мною.“ Сими словами Бог давав їм вказівку, кого мають почитати. Він може розказати своїм слугам віддавати честь також кому другому, але такий розказ мусить вийти від Нього. Хоть люди знають, яка є заповідь Божа, то однак часто відвертаються від правдивого Бога, а віддають честь і поклон низшим божкам, котрих собі вибирають. Сатана скористав з того і під покривкою релігії відбрав від людей велику почесність.

Друга заповідь була; щоби не робити собі образів, ні фігур на подоби нічого, що є на землі або на небі, і щоби їм не поклонялись. Бог сказав, що Він є ревнивий Бог, котрий не допустить і не може дозволити, щоби кому иншому віддавати божеську честь, а не йому. Бог не нестримував Єгиптян ні Асирійців, ні Вавилонців,

щоб вони не почитали і не кланялися твориву рук своїх або силам природи, але тим, котрі заключили з Ним завіт заборонив се чинити. Сей закон не заборонив красивих шук; ся заповідь забороняла тільки виробляти собі ідоли і їм віддавати честь і поклонялись їм.

Єгова сказав, що Він є ревнивий Бог, котрий карає гріхи родичів на дітях до третього і четвертого покоління. (2. Мой. 20:5) Сими словами висказано закон природи. Тут говорить о карі, яка чекає тих, що знають волю Божу і знають Бога, а однак не хочуть йому підчинитись. За се чекає їх кара. Хто противиться Богу, на такого спадає кара і на його родину в природний спосіб через наслідство. Бог є ревнивий, тому хто легковажить його волю або не віддає йому чести, сей бунтується проти Бога, а тим самим мусить стягнути на себе нещастя.

Трета заповідь звучала: „Не зивай імени Господа Бога твого на марно.“ Ізраїльтянин не міг брати імени Божого на дармо. Він не смів клястись іменем Божим, ані казати, що він ділає в імені Бога, коли в дійсності він тільки хотів досягнути свою ціль. Хто був легкий прийняти ідолів, такий легко собі брав імя свого Бога, як се бачимо в пізнійшій історії Ізраїльтян.

До четвертої заповіді „пам'ятай день суботний, щоб святити його“ додано ще сі слова: „бо шість день можна тобі працювати і робити всяке діло твоє, а день семий, субота Господеві Твоєму.“ Бог установив так тому, бо Він сам відпочив великого сьмого дня, котрий є його сабатом. Бог передше назначив, коли мав принасти сабат, бо тоді не падала манна.

Здається, що закон був даний на Синаю п'ятдесятого дня від часу, як Ізраїль опустив Єгипет; „того самого дня“ видно означає перший день місяця. Здається, Ізраїль прийшов під гору Синай сорок п'ятого дня по виході з Єгипту: Два дні Мойсей потребував, щоб зайти на гору до Господа і повернути назад до людей з вісткою від Бога, і описав знова йти на гору. Тоді то Бог приказав, щоби нарід був готовий „третього дня,“ се є, п'ятдесятого дня. 1647 літ пізніше також п'ятдесятого дня зійшло благословення на апостолів в Єрусалимі, коли то Бог дав їм свою силу, щоб могли заховати точно його закон.

З'явища, які були на горі Синай, коли Бог давав заповіді були образом великого потрясення неба і землі, коли стануть розвалюватися інституції диявольські сього віка, що буде немов приготуванням до заложення царства Божого. Іншими словами, коли закон Божий має бути даний людям, Бог трясє небом і землею, щоби люди пізнали, що Він навіщає їх і дає їм свій закон, закон правди, праведности, який вони мають заховувати. Подібна подія зближається на світ, тому тепер і не можна нічого сталого завести на світі. Земля трясеться і не можна найти твердого фундаменту, щоби на ній що будь побудувати.

Мусимо пам'ятати, що закон на горі Синай був даний тільки Ізраїлеві, щоби знав чого має держатись, і не був зовсім призначений для євангельського віку, що ро-

зпочався з приходом Христа Ісуса. Також сей закон не буде обов'язувати в часі царства Христового, хотий принципи сього закону будуть все обов'язувати. Бог ніколи не відкличе ані не змінить принципів свого закону. Але ученик Христовий захоче сей закон в душі а не тільки в негативнім значінню, як був він даний Ізраїлеви; бо любов до Бога і до його ближнього і до правди є в його серці.

Закон на горі Синай в своїй негативній формі, се значить, котрий тільки наказував: не роби того, а того,

не кажи того і т. д., не буде обов'язувати світ ані Ізраїля в царстві Христа, бо закон божий, царський закон свободи, буде написаний в серцях людей і люде будуть старатися прославляти Бога. Тоді вже не будуть їм казати: не чини сього або того, але кождий з любови до Бога і до свого ближнього буде старатися із серця прославляти Бога і чинити добре своєму ближньому. Тільки, хто буде мати таке усносібленне, сей буде жити в щастю і мирі з Богом на віки на землі.

Десять заповідей - Обовязки зглядом чоловіка

„Мусити любити ближнього твого, як себе самого.“ — 3. Кн. Мойсея 19:18.

Перші чотири заповіді Божі регулювали відношення чоловіка до Бога. Отже треба було, щоби подібний закон регулював взаїмне відношення чоловіка до чоловіка. Сих заповідей є шість.

Перша з них, є пята з ряду, звучить: „Шануй, чти, батька твого і матір твою, щоб ти довго жив на землі, що Господь Бог дасть тобі.“ Ап. Павло повторяє сю заповідь і каже, що з сею заповіддю була получена обітниця, кажучи: „Поважай батька твого і матір: се перва заповідь з обітницею: щоби тобі добре було і щоби ти довго прожив на землі.“ (до Ефесля 6:1-3) Ся заповідь була дана зараз по сій, де було сказано, як чоловік має почитати Бога і заховувати його саббат.

Без сумніву Бог показав свою ціль, чому Він поставив заповідь шанувати вітця-матір зараз по заповіді о Собі. Во слідуючим по Бозі, жерела всякого життя, приходять родичі, котрі заступають його перед своїми дітьми. Бог знав і се потверджує ціла історія, що не може бути взаїмного і щасливого пожиття там, если люде не опираються на тих двох заповідях: Любити Бога і родичів.

Се дивна річ, що тільки з тою заповіддю лучиться обітниця довгого і щасливого життя. Правдоподібно, що хто почитає своїх родичів, такий ніколи не поступає але зі своїми ближніми. Павло каже, що один зі знаків, що надходять послідні часи, буде се, що діти не будуть поважати своїх родичів. (2 до Тимот 3:1,2) І сиравлі, всім владає в очи, що теперішнє покоління є ненюкїрне своїм родичам. В многих случаях діти зовсім не уважають на родичів і зневажають їх, не так, як було пердше. Діти кажуть тепер прийшов инший вік, инший час, і вони не потребують дивитись, як було колись. І йдуть тепер своїми дорогами.

Але за такий стан переважно родичі самі відповідають. Вони самі завинили, що діти сталися такими. Вони занедбали впоїти в серця дітей поважання до себе, а тільки учили їх, як жити в розкошах і забавах. І тоді поводитися з ними, як би з рівними собі. Коли дітям дозволяється кликати родичів кресним ім'ям, тоді нічого дивного, що вони не мають ніякого пошановання до родичів.

Правдою є, що за вїмкою Жидів ніхто з людей не був поставлений під Синайський закон. Та пізнійші т.

зв. Християне прийняли сих десять заповідей за свої, як свій прапор і тому відповідно мусять бути тепер відвічальні і терпіти за переступлення його. Як молодечий вік має дуже великий вплив на будуче усносібленне дитини, тому родичі повинні давати своїм дітям такі вказівки і науки, щоби вони, як виростуть і дійдуть до своїх літ, могли опісля поважати їх і шанувати. Ап. Павло наводить сю заповідь і поручає її дітям Божим, або немов каже, що ся заповідь обов'язує дітей духового Ізраїля.

Шеста заповідь коротенька. Каже: „Не будеш вбивати.“ Се не значить, що життя не можна відібрати під ніяким услів'ям; бо навіть сам Бог освятив і назначив, коли можна і треба відібрати другому життя. Ся заповідь заборонює умисного убійства, коли хто прочумує і відтак відбирає другому життя. Отже всяке умисне відбиранне життя, чи собі, чи другому, є забороненє сею заповіддю. За своє життя кождий відповідає перед Богом, і тому можна відібрати йому тільки відповідно до Божого закону. Для Ізраїля такий закон був даний на горі Синай; а для людей взагалі був даний зараз по потопі..

В нинішних часах в світі зростає що раз більше змаганне, щоби кару смерти усунути зовсім. Се діється тому, бо люде стають більше гуманітарними, і в часті тому, бо деякі думають, що такий йде по смерти на вічні муки. Як з того видко, то люде немов ставлять вище людське життя, як Бог, котрого закон домагався кару смерти, щоби заховати святість життя. Сі, що болять, що хто умре насильною карою, не знають того, що Бог приготовив і для убитого ратунок, як і для прочих людей.

Понередні заповіді були дані проти переступників загального пожиття. Сема заповідь є проти чужоложства. Вона жадає, щоби особа шанувала не тільки себе, а також і свого ближнього. Чисте життє і святе життє — от що поручає ся заповідь.

Осьма і девята заповідь забороняла забирати чужу річ або добре імя свого ближнього. Сі заповіді забороняли красти яку небудь річ, або свідчити ложно проти ближнього свого.

Десята заповідь забороняла всякі грїшні гадки. Позаяк сей грїх був знаний тільки тому, хто таке думав,

тому ся заповідь звертає увагу на тайні гріхи, котрі не є знані і видні на зверх, але о котрих Бог знає. Іншими словами, сей закон Божий обіймав в собі все. Жадав добрих діл на зверх, але також і чистого серця. Тому пророк писав „Від гріхів тайних очисти мене.” Псалма 19:12.

Коли Ісус Христос прийшов на світ, Він учив закону Божого, але не в тім виді, як він був даний на горі Сиї. Він сказав, що Він прийшов сповнити закон Божий, а не усунути його, як деякі думали довгі часи. Він учив, як треба жити праведно, і щоб все заховувати із серця. Ісус сказав, що хто ненавидить свого брата, сей близький статись мордерцею; хто з пожаданнем споглядає на жінку, такий так само грішить, як би і зчужоложив.

Хотий закон на горі Синаї приказував не робити сього і того, то однак він рівночасно наказував робити тільки добре, як се бачимо із 5 кн. Мойсея 6:4-6: „Слухай Ізраїлю: Господь Бог наш єдиний Господь! І мусиш любити Господа Бога твого всім серцем твоїм і всею душею твоєю і всею силою твоєю. І слова сі, що я заповідаю тобі сьогодні, мусять бути в серці твому.” І так само сказано в 3. кн. Мойсея (19:18): „Мусиш любити ближнього твого, як себе самого.”

Є одна сторона в Синайськїм законі, на що мало хто звертає увагу. Ап. Павло в посланню до Римлян (7:7), котре писав до тих, що знали його і вірили йому, каже, що закон замість бути помічю для Ізраїля, як про се всі думали, був в дійсности перешкодою для них. Пише: „Я й не знав би гріха, як тільки через закон;

і похоти не знав би, коли би закон не говорив: Не пожадай.” З сього бачимо, що ніякий закон не може нічим помічи зіпсованому людському серцю. Закон, котрий казав: Не жадай, немов побуджував жадати, і таким чином чоловік став думати, а описав і згрішив ділом. Правдива дорога, що веде до поправи і направи, ми вже повище сказали. Іменно: Заціпити в людське серце бажанне праведности; і хто се осягне, такий не буде потребував писаного закону на камінних таблицях, бо в його буде закон виписаний в його серці.

Хотий ученик Христовий не є під законом Синайськїм то однак він не є вільний від тілесних покус, ні також від покус, які насуває йому сатана. В посланню до Ефесян ап. Павло наминає послідувателів Христових, щоб вони за всяку ціну були далекі від річої земських і тілесних. Послідувателі Христові може вправді не буде мати покуси, щоби що вкрати, але за се може прийти. і се дуже часто трапляється, що приходить покуса, щоби він сказав неправду або збрехав, або децо додав або прибавив, коли бесіда о своїм ближнім, чи браті. Мала неточність, або приближенне є причиною фальшивого свідцтва. А знова бажанне служити по зборах або бажанне, щоби його хтось узнавав чимсь, приводить часто біль і смуток серця.

Так отже сих десять заповідей Божих вглядали глибоко до сердець Ізраїля, вказуючи йому на його гріх, бо пожаданне є корінем гріха. Також ученики Христа мають уважати на себе, бо інакше і вони готові упасти і гріх може взяти верх над ними.

ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ

Текст з манти на 20 жовтня 1926.

„Будьте отже мудрі, як вужі а тихі, як голуби.” — Мат. 10:16
О, коли-б всі діти Божі могли научитись мудрости і розумно проповідати правду! Ісус Христос учить нас бути не тільки мудрим, як вужі і тихі, як голуби, але Він показав се на собі самим, коли при одній нагоді сказав до учеників: „Ще много маю вам говорити, та не можете тепер знести.” Ми також повинні розуміти, що не кожний час надається на се, щоби згадувати кожду правду, і також що можна предложити правду в мудрий спосіб і в немудрий. Не вистарчить, если тільки не будемо говорити неправди; не вистарчить если будемо говорити правду, але маємо уважати на се, щоб ми говорили правду із любови, а любов звичайно усе старається представити розумно, щоби осягнути, як найбільше добро.

Текст з Манти на 27 жовтня 1926

„Дні мої в руках твоїх.” — Псалма 31:15.

Всі Господні слуги посвящали своє життя на жертву, коли сталися послідувателами Агиця. Если би вони все розуміли, що то значить бути посвяченим, вони були би раді, щоби се їх посвяченне скінчилося і осягнуло ціль кожної хвили, если є така Господня воля, не робить ріжницї в який спосіб і якою дорогою Правдивіне Боже сього доконає. Всі посвячені повинні памятати, що без волі Отця небесного не спаде їм з голови ні один волос. Успосібненне їх серця повинно бути тако, як се висказав наш дорогий Відкупитель: „Чашу, яку дав мені Отець, хіба не пити її?”

Текст з манти на 3 Падолиста 1926

„Пильнуйте та молитесь, щоб не ввійшли в спокусу: бо дух охо-

чий, але тіло немічне.” — Матей 26:41.

Деякі Християне роблять помилку, бо молитесь, але не пильнують себе; інші знова уважають на себе, але не моляться. Та найневійша і найвластивша дорога є ся, яку вказав Христос: молитися і уважати на себе рівночасно. Маємо уважати на себе і стеречися перед покусами, які походять від світа, тіла і дявола. Маємо уважати на всі заохоти, які подає Боже Слово, як воно сповняється в наших очах; маємо уважати на великі знаки і зміни які діються тепер. Маємо на все уважати, що може скріпити в нас віру і надію, переданість і любов, а при тім не переставати молитись. Ми повинні молитись разом, як люди Господні; ми повинні молитись в наших домах, як родина одна: ми маємо молитись кождий сам в собі.

Текст з манти на 10 Падолиста 1926

„Любов не веселиться неправдою, а веселиться правдою.”

— 1 до Коринтян 13:6. —

Питанне, чи засади добра і зла так сильно укоренились в моїм умі, і чи я є так в згоді з правдою і з всім, що добре, і противлюся злу, що я не дозволив би на зло, а мусів би його осудити, навіть хотий би се принесло мені користь? Далше, чи на стільки я люблю добре і правду, що рідуюся нею і тишуся, коли вона розширяється, хотий би се мало навіть повалити мої попередні поняття або погляди або мало принести яку некористь в моїх земських справах? Любов Божа, котру апостол описує тут, як духа дітей Божих, є така, котра є далека від самолюбства і котра опирається на певних і сталих засадах, котрі з кождим днем маємо що раз то більше розпізнати і за всяку ціну їх придержуватись.

Повідомляємо, що вже вийшла і є в полотняній оправі книжка ФОТОДРАМА СОТВОРЕННЯ готова до висилки, як також, що ціна зїстала зменшена а саме в полотняній оправі лодиноке число буде коштувати 75 центів. — Тому просимо, щоби згро-

мадження подали число замовлень, а се тому, що наклад її на вичерпанню. Братя з Канади повинні писати до відділу в Торонто

Хто з братів бажає вислати літературу до старого краю, нехай звертається з тим впрост до гол. квартири в Брукліні.